

ŠTA JE ZDRAVLJE I ŠTA JE BOLEST?

U potrazi za putevima ka zdravlju prvo o čemu sam razmišljao bilo je pitanje: zašto se medicina bori s bolestima, a uopšte ne brine o tome kako da isceli organizam, da obnovi i podrži zdravlje? Jer, velika je razlika u tim pojmovima – biti zdrav i lečiti bolest! Lekarima je polazište sama bolest, a ne zdravlje; za njih bolest postaje uporišna tačka u procesu isceljenja, a ne zdravlje! Simptomi zdravlja se ne izučavaju u medicinskim ustanovama; od studenata medicine se ne zahteva da proučavaju zdrave ljude. Profesori medicine nikada nisu držali predavanja o tome šta je zdravlje – već neprestano govore o bolestima. Na kraju se ispostavlja da medicina jednostavno ne zna šta je zdravlje! Ali kako uopšte možemo izlečiti čoveka ne znajući šta je zdravlje?

Medicina se ne udubljuje u to pitanje. Ona vrlo često leči jedno, a upropaštava drugo. Medicina pokušava da se izbori s bolestima – s jednom, drugom, trećom – a da pritom ne leči ceo organizam! Nažalost, danas čak i u Japanu zaboravljaju na tradicionalnu istočnjačku medicinu: sve više je istiskuje zapadna medicina, tj. medicina koja pristupa čoveku mehanistički, koja ga posmatra kao skup pojedinačnih organa, a ne kao jedno, celovito biće prožeto s prirodom.

Na istoku medicina nikada nije bila zasebna, izolovana grana znanja, koja se bavi samo telom, izdvojenim od svega ostalog što sačinjava složen mehanizam pod nazivom „čovek“. Zar je moguće isceliti telo ne menjajući način života, bez potre-

be da svet doživimo harmoničnije, da mračne i turobne misli zamenimo dobrim i svetlim? To je u principu nemoguće. Na istoku su to oduvek znali. Zato je tradicionalna istočnjačka medicina neodvojiva od istočnjačke filozofije, koja ispoveda drugačiji način života – život u miru, harmoniji, u jedinstvu s prirodom. Na osnovu te filozofije nastala je kineska veština harmonizacije prostora – *feng šui*, s bezgraničnim mogućnošćima koje još uvek nisu poznate zapadnoj civilizaciji* ; na tome je zasnovan i japanski sistem ishrane, makrobiotika, kao i brojne borilačke veštine, koje su do naših dana dospеле iz duboke prošlosti...

Ali zapad, sa svojim neverovatno pragmatičnim raspoloženjem, koji pristupa čoveku kao bezdušnom mehanizmu, zasad ne želi to da zna, ne želi o tome da razmišlja. Zapadni lekari misle da se prema čoveku možemo ophoditi kao prema mašini: na nekim mestima je podmazati, negde zakrpiti rupu, negde povući oprugu – i sve će biti u redu. Ne, neće biti. Neće biti sklada u naštimanom mehanizmu sve dok u njemu ne zasvetli istinska ljudska duša – predivna, harmonična i u jedinstvu s prirodom...

Zapad apsolutno ne želi da uvidi tu neuhvatljivu, krhku i eteričnu supstancu – ljudsku dušu. Međutim, proći će još pedeset godina – i on će biti prinuđen da se seti duše** .

Biće prinuđen da potraži istinu u istočnjačkoj filozofiji i medicini, jer zapadna medicina, takva kakva danas postoji, neizbežno dospeva u ćorsokak. Prestaće da pomažu lekovi, nikakvog smisla neće imati izumi izoštrenog tehnološkog uma – svemoćnih tehničkih uređaja i aparata koje će, naravno, rado znali zapadni um proizvoditi u izobilju. Ništa od toga neće

* Predavanja Kacudžo Nišija (1884-1959) prvi put su pročitana početkom XX veka.

** Sada svet već zna da se to i dogodilo (*prim. izd.*)

pomoći u isceljenju jadnog čoveka ukoliko se on ne bude okrenuo svemogućim silama Prirode, ako ih ne bude prizvao da mu pomognu i otvorio im svoju dušu za susret.

Zapad će pre ili kasnije biti prinuđen da prizna: čovekovo telo nije samo skup mehaničkih elemenata. Čovek je jedinstven, celovit sistem, u kome je sve uzajamno povezano: telo, misli, duša, kao i način života. Ukoliko nas nešto zaboli, to je pokazatelj bolesti celog organizma, pokazatelj nepravilnog načina življenja, mišljenja, otrgnutosti od Prirode i njenih zakona! Međutim, čovekovo telo je samoregulišući sistem. Mudra Priroda ga je obdарила sposobnošću da se samostalno regeneriše, usavršava i ispravlja sve ono što mu nanosi štetu. Ta osobina je urođena čoveku, darovana mu je od same Prirode. Ako osobina samousavršavanja dobro funkcioniše – znači da se telo nalazi u normalnom, zdravom – prirodnom stanju. Jer, zdravlje je prirodno; priroda je tu osobinu podarila svakom organizmu samim rođenjem. Eto zbog čega ka isceljenju ne treba ići zbog bolesti, već zbog zdravlja; zbog toga što je ono prirodno, a ne zato što je patološko i protivreči Zakonima Prirode. Umesto da tražimo sredstva u borbi sa svakom bolešću zasebno, potrebno je tražiti sredstva za povratak celovitosti organizma, u njegovo prirodno stanje – stanje zdravlja. Jer, **ne postoje zasebne bolesti – uvek je bolestan ceo organizam.**

Šta su harmonija i savršenstvo Prirode? To su pre svega harmonija i normalan balans stvaralačkih i rušilačkih energija. U prirodi se neprekidno dešavaju procesi stvaranja, obnavljanja i razaranja. Priroda održava sebe celovitom i harmoničnom zahvaljujući tome što nijedan od tih procesa ne prevladava nad drugim. Koliko toga bude stvoreno, toliko biva i uništeno – to je zakon. Koliko pristigne novog, toliko odlazi starog, i obrnuto. Rađa se svanuće, umire noć. Rađa se vetar – nestaje potpuna tišina. Rađa se jedan život – umire drugi. Koliko u svet

dode novog, toliko starog odlazi. Život je neprekidno umiranje i neprekidno rađanje.

Čovekov organizam je čestica Svemira, nerazdeljiva od Prirode. I u njemu, kao i u celoj Prirodi, deluje isti zakon: koliko se toga stvori – toliko se i uništi, koliko dode, toliko i odlazi, koliko umire – toliko se rađa. To je zakon živog, zdravog organizma. Kada se pridržavamo tog zakona, nema i ne može biti bolesti.

Od detinjstva sam bio zadubljen u pitanje šta je bolest i odakle ona dolazi. Zbog nekih razloga koji se dešavaju spolja? Od prljavih ruku, infekcija, kontakta s bolesnim osobama, neodgovarajućih uslova životne sredine? Ali istraživanja pokazuju da su izazivači infekcija u ovoj ili onoj meri prisutni u organizmu apsolutno svih ljudi dok, iz nekog razloga, jedni oboljevaju, a drugi ne. Znači, kod nekog infekcija buja i razmnožava se izazivajući bolest, dok neko mirno živi s tim mikroorganizmima, ali im ne dopušta da njime zagospodare. Bolesti su nasledne? Međutim, i nasledna bolest se jednom kod nekog pojavila prvi put. Odakle je onda ona?

Došao sam do zaključka da bolesti nisu posledica prodiranja infekcije u organizam, ili besmislenih predispozicija koje smo nasledili od roditelja, već su one samo **posledica čovekovog narušavanja Zakona Prirode**. Međutim, kad se narušavaju Zakoni Prirode, u toj sveobuhvatnoj ugroženosti, počinju da se razmnožavaju štetni organizmi i stupaju na scenu nasledne predispozicije. Bolest nije ništa drugo do narušavanje zakona Prirode. A zakoni se narušavaju kada čovek vodi nepravilan način života. Nepravilan način života narušava balans između stvaralačkih i rušilačkih energija. Organizam se zatrpava u daleko većoj meri nego što se iz njega izbacuje, uništava se više ćelija nego što se stvara, gubi daleko više snage, nego što je stvara. Eto odakle dolazi bolest. Ona se pojavljuje kao pokušaj organizma da uspostavi narušenu harmoniju, kao

i ravnotežu stvaralačkih i rušilačkih sila. Telo proizvodi bolest jer na taj način traži sredstvo spasenja! Ono, kao veoma mudar prirodni sistem, ne može da radi protiv sebe! Bolest nije ništa drugo do manifestacija rada isceljujuće energije, koja je utkana u svaki organizam.

Bolest ne dolazi niotkuda. Međutim, ona nije kazna s neba za greh, kako mnogi veruju. Potpuno suprotno. Bez obzira na to koliko nekome bilo teško da u to poveruje, bolesti nisu neprijatelji, već pomoćnici. Bolest želi da nam pomogne da vratimo izgublenu ravnotežu organizma. Bolest je jedinstveno sredstvo pomoću koga telo pokušava samostalno da odstrani smetnje koje su se u njemu pojavile.

Na taj način bolest je samo sredstvo pomoću koga Isceljujuće Sile organizma pokušavaju da uspostave narušenu harmoniju. Međutim, to je i svojevrstan signal za pomoć, znak da se desila havarija i da treba pozvati spasioce. Bolest je signal o havariji i aktiviranje sistema za spasenje. Da li je u tom slučaju potrebno lečiti samu bolest, kako to rade lekari, s obzirom na to da bolest nije patologija sama po sebi, već signal nesreće i pokušaj samopomoći od strane organizma? Medicina pokušava da leči bolest, i ne sluteći da ako odstranjuje samo simptome, odnosno spoljašnje manifestacije lošeg stanja organizma, ne otklanja uzrok. Zašto otklanjati simptome ako su oni samo signal nesreće, pokazatelj lošeg stanja organizma? Ukoliko bolest signalizira da je organizam u lošem stanju, znači da nije neophodno tražiti sredstvo izlečenja svake bolesti, čime se medicina zapravo bavi. Potrebno je vratiti zdravlje organizmu u celini, a ne uništavati pojedinačne bolesti. Ukoliko se ceo organizam ne normalizuje, umesto jedne iskorenjene bolesti, pojaviće se deset novih.

ISCELJUJUĆE SILE OKO NAS

Priroda je ugradila princip harmonije u telo. Telo samo „zna” kakvo treba da bude da bi bilo savršeno. U svakom čoveku postoje Isceljujuće Sile koje štite tu harmoniju i koje, u slučaju poremećaja, teže da je uspostave. Priroda je osmislila telo kao sistem koji može sam sebe da harmonizuje i reguliše. Prirodne Isceljujuće Sile u telu imaju zadatak da uspostavljaju red, normalizuju organizam ako se pojave teškoće. Sve dok u čoveku prebiva ta sila, on može da računa na uspeh u borbi za zdravlje. Isceljujuće Sile ne smemo da sputavamo, ali možemo da im pomognemo. Prvi uslov za podršku zdravlju i izbacivanje od bolesti je poverenje u Isceljujuće Sile, negovanje i održavanje tih Sila.

Potvrdu za delovanje Isceljujućih Sila vidimo u svemu: priroda je sastav krvi učinila takvim da je njena osobina da samostalno uništava određene materije koje su se uselile u telo, ili začele u njemu, i s njima vodi neprekidnu borbu. U tom slučaju možemo da se prepustimo telu i da ne ometamo njegov isceljujući rad.

Upotreba lekova nije pomoć, već smetnja u samoisceljujućem radu organizma. Život se može isceliti samo onim što je živo. Lekovi ne sadrže najvažniju Isceljujuću Silu – Energiju Života. Zato je unos lekova u organizam unošenje mrtve, destruktivne supstance koja je potpuno strana živom organizmu. Istinsko ozdravljenje je moguće samo na jedan način – **angažovanjem prirodnih Isceljujućih Sila.**

Čovek koji se obratio za pomoć Isceljujućim Silama Prirode može da opstane bez lekova, medicine, lekara i iscelitelja – uopšte bez bilo čije pomoći, oslanjajući se jedino na sopstvene snage. Jer u svakome, apsolutno svakom od nas usađena je

moćna isceljujuća sila, koja nam je dovoljna da bismo se izbacili od svake bolesti, čak i one koju lekari nazivaju neizlečivom. I svaki čovek, ukoliko želi, može da se obrati toj isceljujućoj sili unutar sebe, da joj dopusti da oživi, ispolji se i otpočne posao regeneracije i isceljenja organizma.

Kao dete mislio sam da je sva priroda koja nas okružuje zdrava. Činilo mi se da sam jedino ja na ovom svetu bolestan i nesrećan. Ali kada sam počeo da osećam svoje jedinstvo s prirodom, opazio sam da mrvica zdravlja postoji i u meni. U svom telu sam osetio ne samo njegov bolestan deo, na koji sam toliko navikao da sam ga nazvao „Ja”, već i zdrav deo svog bića. Shvatio sam da u meni postoji zdrava polovina koja mora pomoći onoj bolesnoj da ozdravi. Tada nisam razumeo da sam u sebi otkrio Isceljujuću Silu Prirode.

Zatim sam počeo da istražujem sve informacije o iskustvima isceljenja, koje su ljudi prikupili od najdavnijih vremena do današnjih dana. Na sebi sam isprobao najrazličitije preporuke – i ništa mi nije bilo teško jer sam ionako bio osuđen na smrt. To sam činio da bih ponovo uspostavio narušene Zakone Prirode u svom organizmu. Jer, shvatio sam da, ukoliko je priroda zdrava, a ja bolestan, to znači da u meni postoji neko narušavanje Zakona Prirode, poremećaj harmonije stvaralačkih i rušilačkih sila. Shvatio sam da moram da uspostavim tu harmoniju, da moram ispraviti te prestupe Zakona Prirode koji čuče u mom organizmu.

Moj sistem ozdravljenja nije odmah postao poznat. Odlučio sam da ga otkrijem tek kada je prošlo mnogo godina od roka koji su mi lekari postavili, dvadeset godina nakon datuma kad je, po njihovom mišljenju, trebalo da umrem. Moj sistem me je spasio, što znači da može da spasi još mnoge ljude.

Vrlo rano sam shvatio da se bolesti ne pojavljuju kao zaseban, slučajan poremećaj rada nekog organa. Jedna bolest neizbežno vuče za sobom drugu; svaka bolest je posledica neke

druge, prethodne bolesti, koja izaziva sledeću... U čovekovom organizmu je sve uzajamno povezano. Preostalo je samo da se objasni na koji su način svi organi, sva tkiva, sve ćelije organizma uzajamno povezani. Gde se nalazi ta nit koja ih povezuje, preko koje se od organa do organa prenosi zdravlje ili bolest? Prirodno, najvažnija vezivna sila organizma je krvni sistem.

Jedan od zaključaka do koga sam došao glasi: **čovekovo zdravlje zavisi od toga kako krv struji po krvnim sudovima**, da li protiče bez prepreka, kakva je brzina i snaga njenog kretanja, kao i od toga koliko je kvalitetan njen sastav.

NORMALNA CIRKULACIJA - „REKA ŽIVOTA”

Krv je život. Ljudi su to znali od najdavnijih vremena. Svaka ćelija organizma dobija hranu iz krvi. Krv sjedinjuje i hrani sve organe i sistem organizma. Kada krv prođe kroz oboleli organ i nastavi dalje da protiče, to znači da sa sobom nosi i bolest. Ako je oboleo jedan organ, mogu li da budu zdravi i drugi? Šta je u suštini bolest – da li je to samo jedan oboleo organ, ili je organizam nezdrav u celini? Naravno, organizam je bolestan u celini upravo zato što je u njemu narušena harmonija, narušen balans.

Ćelije se hrane pomoću malih krvnih sudova – kapilara. Svi znamo da se krv kreće po venama i arterijama. Ali mnogi zaboravljaju da do svake ćelije organizma ona dopire upravo kroz kapilare. Celo ljudsko telo je premreženo kapilarima – zato ubod igle na bilo kom mestu tela, čak i tamo gde nema vidljivih krvnih sudova, vena i arterija, izaziva krvarenje. Kapilari su nevidljivi, 50 puta su tanji od vlasi kose. Svaka tele-